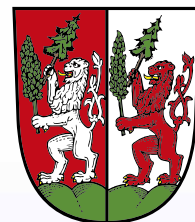

Bělohradské listy

Vydáno 23. 6. 2017 • Ročník XVII • Cena 16 Kč

3 / 2017

Z běhu na Zvičinu ze Šárovcovy lhoty

Otevření lázeňské sezony

Ženská basketbalová reprezentace ČR
v hale SOU Lázně Bělohrad

Objektivem Bělohradských listů

ACH, TA **MLÁDEŽ!**

To je hrůza! Kam ta společnost spěje? Ti mladí si dneska vůbec ničeho neváží, nemají k ničemu vztah ani úctu! Všechno aby jim člověk říkal pětkrát, ničeho kolem si nevšímou, do všeho aby je strkal, sami nic od sebe neudělají! Jediné, co je baví, je poslouchat tu příšernou hudbu, co rve uši a zní, jako když na dlažbu padá plechové nádoby!

Je vám to povědomé? Sedí to na na dnešní mladou generaci?

Asi to z určitého úhlu sedí na úplně každou mladou generaci, protože tohle nejsou slova zaslechnutá nedávno. Tohle jsme totiž před půlstoletím slyšeli od našich babiček my – tehdejší mladá generace. A to jsme nebyli žádní vyvrhelové, jen jsme prostě z pohledu těch starých byli jiní. A bylo nám úplně fuk, co si o nás myslí, stejně jako to, že na plné pecky puštěný rokenrol nemilosrdně rve uši zvyklé na krotké tóny dechovky. Většina z nás na to v průběhu uplynulého půlstoletí zapomněla (jak také jinak, vždyť život šel dál), a dnes se podivuje nad hodnotami a stylem současné mládeže. Ale mezi námi – vůbec to není zlé.

Vždycky je to jen o lidech jako takových.

Místo u cesty, kde se říká Na Hrádku, si nedávno některý náš spoluobčan vyhlédl jako vhodné místo pro skládku, a vyvezl tam odpad všeho druhu. Turisté či lázeňští hosté (a nejspíš i místní na procházkách s dětmi) k tomu sem tam přihodili nějakou plastovou láhev nebo kelímek, proč taky ne, vždyť už tu ten nepořádek byl, že? Většina procházejících se s nelibostí dívala na nechutnou hromadu odpadu a komentovala to slovy: „Lidi jsou ale čuňata!“

Tím to také mohlo skončit, protože tak to s podobnými skládkami obvykle bývá. Když se kolem chodí dost dlouho, nakonec to zaroste trávou, binec už není vidět a problém je vyřešen.

V Bělohradě to naštěstí funguje jinak. Dvanácti mladým lidem skládka hyzdící krajinu tak vadila, že se svolali po sociálních sítích a binec uklidili. Jen tak. Pro potěšení, aby to místo zase vypadalo hezky. A navíc chtěli zůstat anonymní, takže když se o úklidu dověděli na Městském úřadě, našli jen hromadu pytlů připravených k odvozu.

Je zvláštním zvykem posledních let vypichovat všechno špatné, jako by to dobré nebylo pro lidi dost zajímavé. Předvádějí nám to především média a my si na to tak nějak zvykli. Ale já se přimlouvám ke zveřejňování dobrých zpráv - už proto, že jich není mnoho. Tak ať se na mě ti mladí nezlobí, že jsem se o jejich akci zmínila. Mne rozhodně potěšili – stejně jako všechny (o generaci nebo dvě starší), kteří mi o tom vyprávěli.

Přeji vám krásné léto 2017.

Hana Marie Körnerová, foto: Ladislav Stuchlík

P. S. Nezdá se vám, že některá dnešní hudba je fakt příšerná?
Zlaté plechové nádoby...

**2 OBJEKTIVEM
BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ**

3 FEJETON
(HANA MARIE KÖRNEROVÁ)

4 ZEPTALI JSME SE ZA VÁS

5 STAROSTA ODPOVÍDÁ
(PAVEL ŠUBR)

**6-7 BĚLOHRADSKÁ KVÍTKA
SVOJSÍKŮV ZÁVOD 2017**
(ALENA FLÉGLOVÁ)

**8-9 ODKUD JSTE K NÁM PŘIŠLI
NAŠI SPOLUOBČANÉ**
(HANA FRIEDRICHOVÁ)

10-11 MISTR TENISU I SMÍCHU
(EDUARD ČELIŠ)

12-13 PAN PROFESOR V PEKLE
(JIŘÍ VACEK)

14-15 SCHODY A SCHŮDKY K JAVORCE
(MILENA ČERNÁ)

**16-17 ŘEMESLA V ZRCADLE ČASU
MALÍŘI POKOJŮ**
(JAROSLAV VOVES)

18-19 UDÁLOSTI – ZAJÍMAVOSTI

20–21 ATLETICKÉ NADĚJE
(JAROSLAV VOVES)

**22-23 HISTORICKÉ FOTKY
Z BĚLOHRADSKA**

FOTOGRAFIE NA OBÁLCE
STRANA 1 / PETR LAUŠMAN
ZAHÁJENÍ LÁZEŇSKÉ SEZÓNY
STRANA 24 / PETR LAUŠMAN
PTÁCI V HLAVĚ

**DALŠÍ ČÍSLO
BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ VYJDE
28. 7. 2017**

Bělohradské listy
periodický tisk územního samosprávného celku Lázně Bělohrad
Vydává Město Lázně Bělohrad
Vychází jako dvouměsíčník
Redakční rada: Ladislav Stuchlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš,
Alena Fléglová, Hana Friedrichová, Hana Marie Körnerová,
Václav Lejdar, Iva Plecháčová, Josef Špür, Ing. Pavel Šubr,
Jaroslav Voves.
Povoleno MK ČR pod č. E 10901
ISSN 2533-8005
Adresa: Město Lázně Bělohrad
Městské kulturní středisko,
Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad
Telefon: 739 629 482, Fax: 493 792 484
E-mail: mks@lazne-belohrad.cz
Grafika, sazba a tisk:
Tiskárna ARPA, Kotkova 792, Dvůr Králové nad Labem

Zeptali jsme se za vás

Co budou Lázně Bělohrad, a. s. dělat s budovami a areálem dětské léčebny?

Po dlouhém zvažování, zhodnocení situace v dětském lázeňství a při stoupajícím trendu zájmu o dětskou léčebnu jsme se rozhodli zakoupit od města ty části areálu dětské léčebny, které nebyly ve vlastnictví lázní. Rozhodli jsme se, že pozvedneme areál dětské léčebny na úroveň všech ostatních lázeňských objektů tak, abychom vyhověli vzrůstajícím nárokům na lázeňskou péči pro dětské pacienty.

Prvním problémem byl neutěšený stav budovy dětské rehabilitace a také zahradního domku, kde bude umístěna lázeňská školička. Kalkulací projektu jsme došli k závěru, že se všechny práce na zvelebení areálu vyšplhají do výše několika desítek miliónů korun a bylo na nás, zda jsme schopni tak velkou investici zrealizovat. Rozhodli jsme se, že ano. Dětská klientela si Lázně Bělohrad oblíbila, máme dobré jméno, a pokud chceme zůstat na špičce dětského léčebného lázeňství, musíme najít zdroje na rekonstrukci celého areálu.

První práce započaly již v loňském roce, kdy došlo ke změnám v interiéru dětské léčebny. Všechny společné prostory a léčebná část dostaly nový nábytek, upravily se interiéry pokojů. Letos v zimě se pokračovalo výměnou oken hlavní budovy a plánujeme, že fasáda budovy dostane nový nátěr a prvky, které ji vrátí designem do podoby třicátých let.

Velkým problémem je stav rehabilitačního pavilonu. Vznikl projekt na přístavbu rehabilitačního bloku, který bude navazovat na zadní trakt hlavní budovy a dětiští pacienti tak budou mít komfortně ubytování, jídelnu i terapii všechno pod jednou střechou. Tato část projektu má být hotova do konce roku 2018.

Jedině škola zůstane mimo hlavní budovu. Přestavbou domku získáme školu se čtyřmi třídami, zázemím pro vyučující a sociálním zařízením. Rekonstrukce již probíhá a bude hotova ještě v tomto roce. Rekonstrukcí vzniknou prostorné třídy, vybavené připojením k Wi-Fi a se všemi potřebnými pomůckami.

MUDr. Jitka Ferbrová, předsedkyně dozorčí rady Lázně Bělohrad, a.s., foto: L. Stuchlík

Při rekonstrukci elektrického vedení a výměně sloupů došlo ke zničení cesty od silnice na Jičín k rybníku Zhoř. Bude ČEZ cestu opravovat?

Jako zhotovitel akce: Lázně Bělohrad - Konecchlumí, rekonst. VN540, se hlásím k poškození a následné úpravě cesty 672.

Náš poddodavatel na zemní práce postupně upravuje pozemky, které byly rozježděny z důvodu nepříznivých klimatických podmínek v dny montáží.

Nevím, zda už pracoval na úpravě zmíněné cesty, jestli ne, prosím o napsání a já ho tam co nejdříve pošlu, abychom udělali nápravu.

*Hynek Ženatý, stavbyvedoucí VČE - montáže, a. s., Pardubice
foto: Ladislav Stuchlík*

Starosta odpovídá

Kdy bude dokončena dostavba sportovního areálu u Bažantnice? Slyšel jsem, že máte nějaké problémy s firmou, která má stavbu dodělat. Co se tam ještě bude dělat a jak je to s dotací z ministerstva školství?

Druhá etapa dostavby sportovního areálu byla rozdělena na 2 části. Vloni pražská firma Nisainvest provedla demolici staré herny na stolní tenis a vybudovala dětské a workoutové hřiště, artézskou studnu a přívod užitkové vody k závlaze sportovišť, inženýrské sítě (přípojky splaškové a dešťové kanalizace a rozvody elektro), osvětlení tréninkového fotbalového hřiště, dlažby, veřejné osvětlení a terénní úpravy v areálu atd. Letos 13. března měla firma Nisainvest zahájit zbývající práce. Firma se ale dostala do insolvence, takže jsme z důvodu nedodržení podmínek smlouvy o dílo tuto spolupráci ukončili a vyhlásili nové výběrové řízení. To vyhrála firma Two Bricks z Liberce. Byla s ní uzavřena smlouva o dílo a 19. dubna jí bylo předáno staveniště. Ve smlouvě je doba výstavby stanovena na 25 týdnů, což znamená, že celá dostavba sportovního areálu by měla být dokončena zhruba do poloviny října letošního roku.

V letošním roce budou vybudovány 2 nové tenisové kurty, a to na místě dnešního kurtu č. 5 a bývalé herny na stolní tenis, druhá tenisová odrazová plocha, přístřešek na skladování antuky, zázemí tenisové haly (šatny, sociálky, místnost správce a místnost pro čerpadla závla-

hy venkovních hřišť), 2 kurty na plážový volejbal, rozvody užitkové vody, výměna některých oplocení, terénní úpravy, výsadba zeleně atd.

Investiční náklady na tuto část 2. etapy činí zhruba 6 mil. Kč bez DPH. Dotace, která může činit maximálně 60 % nákladů, což je zhruba 4,2 mil. Kč, nám byla letos z Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy přiznána. Dotaci letos obdrželo 50 žadatelů a rozděleny byly 454 miliony Kč. Celkem o dotaci žádalo 1206 (!) subjektů. Odstupující ministryně Valachová ale dotační program po známé kauze na ministerstvu školství zrušila, čímž způsobila řadě sportovních klubů a měst vážné problémy. V současné době probíhají jednání o dalším postupu.

Opravu silnice na Brtev považují za vyhozené peníze. Je příliš úzká, dvě auta se pomalu nevyhnou, natož aby se dalo předjíždět. Příště je potřeba udělat silnici širší! Stejně tak měla být širší silnice přes Choteč a Lužany na Špici.

Rekonstrukci silnice na Brtev provedla a hradila Správa a údržba silnic Královéhradeckého kraje za podmínky, že následně bude tato silnice převedena na město, které bude provádět její údržbu. Silnice byla opravena ve stejné šířce jako byla před rekonstrukcí. Myslím, že vyhybat se na ní dá a nevím, jaký význam má na tomto úseku předjíždění. Naopak mám několik připomínek od občanů, že chtějí na této silnici retardéry nebo jiné zpomalovací prvky, aby se na ní nejezdilo příliš rychle.

Silnice na Choteč je silnicí II. třídy a tudíž je v majetku Královéhradeckého kraje. Její rekonstrukci zajišťuje Správa a údržba silnic Královéhradeckého kraje a parametry silnice město těžko ovlivní.

Neupravíte nějak přístupovou cestičku od Wagnerovy chalupy do Bažantnice? Po dešti je v hrozném stavu, lidé po ní chodí na koncerty do Bažantnice, na fotbal a jiné sportovní akce a je to ostuda. A neříkejte, ať chodíme Vachkovou ulicí, lidé jsou zvyklí chodit tudy!

Park Bažantnice a louka mezi Bažantnicí a Nerudovou alejí včetně této cestičky jsou v majetku společnosti Lázně Bělohrad, a. s. S lázněmi se domlouváme na spolupráci, že lázně by zaplatily materiál na opravu cestičky a město by provedlo zemní práce. Snad se nám letos podaří uvést cestičku od ulice U Bažantnice až k tenisovým kurtům do lepšího stavu.

Pavel Šubr,
foto: Petr Laušman

ZM informuje

Na dalším veřejném zasedání se zastupitelstvo města sešlo **20. dubna 2017 v kulturním sále lázní**. Po volbě ověřovatelů zápisu, kontrole plnění usnesení z posledních jednání zastupitelstva a zprávě z jednání rady města zastupitelé schválili prodej dalšího stavebního pozemku v Brtvi. Poté vzali na vědomí rozpočtové opatření č. 2/2017, schválili rozpočtové opatření č. 3/2017 a dotace z rozpočtu města právníkům a fyzickým osobám nad 50.000 Kč. Po dlouhé diskusi ohledně nového sídla městského úřadu zastupitelé schválili nabídnout majiteli Lázeňského hotelu a Pižlova domu jejich odkup městem za ceny dle znaleckých posudků (celkem 18,4 mil. Kč) a v případě, že město neobdrží do 15. 5. 2017 kladnou odpověď, uložilo zastupitelstvo města radě města připravit zadání architektonické soutěže na stavbu nového městského úřadu v čele severní strany náměstí.

V dalším bodu jednání schválilo zastupitelstvo jako zástupce města na valnou hromadu VOS, a. s. místostarosta Jana Pavláška, dále schválilo dodatek č. 1 ke směrnici o ošatném, obecně závaznou vyhlášku o zákazu provozování hazardních her ve městě a obecně závazné vyhlášky o stanovení společného školského obvodu základní školy a mateřské školy. V závěru jednání vyslechli zastupitelé a přítomní občané zprávu o bezpečnostní situaci ve městě a zprávu o investičních akcích města.

Pavel Šubr

Svojsíkův závod 2017

Úspěšným se stal letošní ročník Svojsíkova závodu pro bělohradské skauty. Okresní kolo, které bylo dvoudenní, s přehledem vyhráli a na kraji, kde bojovali celé tři dny, obsadili pěkné 7. místo. Velmi dobře dopadla i družina Sedmikrásek - bělohradských děvčat. Na okresním kole skončila na druhém místě. Na krajském kole se jim už tak dobře nedařilo, ale vzhledem k tomu, že patřila věkem k nejmladším družinám, budou určitě za dva roky bojovat o přední místa. Jak vlastně tento závod vypadá a co obnáší, nám teď nastíní vedoucí chlapeckého oddílu skautů Lád'a Stuchlík.

Svojsíkův závod nese jméno po zakladateli Antonínu Benjámínu Svojsíkovi, koná se každé dva roky a je to závod skautských a junáckých dovedností.

V současné době se závod hodně proměnil proti tomu, jak to bylo dříve. Jedná se o takovou moderní verzi. Závod je několikadenní

a zahrnuje nejen celoroční přípravu, ale i specifickou přípravu dopředu s konkrétními pokyny. V Hořicích, kde se konalo okresní kolo, si děti měly dopředu natočit o své družině film (třeba na mobil) a pak to sestříhat a upravit. To se našim klukům opravdu moc povedlo.

Samotný závod se pak skládá z několika disciplín, jako je Přezít, Závod, Brány a Zpětná vazba.

Přezít, to znamená, že si děti samy stavějí přístřešky v lese buď z toho, co mají s sebou nebo z toho, co najdou v lese. Také si sami vaří a nakupují, přičemž skupinka, většinou o sedmi členech, dostane určitý obnos peněz a s tím si musí vystačit. No a potom ve vlastnoručně zbudovaném přístřešku samozřejmě i spí. V rámci této disciplíny mohou také dostat za úkol třeba přemístit se někam na konkrétní místo, s tím, že si samy musí vyhledat jízdní řád a dopravit se tam. Je to časově ome-

zené, například v Náchodě na krajském kole měly jen 75 minut na postavení přístřešku a uvaření jídla. To vše je ohodnoceno určeným počtem bodů.

Druhý den začíná další část, a to **Závod**. Družina se podle mapy a konkrétního azimutu vydá na pochod a cestou plní různé úkoly, třeba ze zdravotvědy, orientace atd. Můžou dostat zadání například zachránit člověka spadlého do studny nebo ze skály, a to vše je tak připravené, aby se to co nejvíce podobalo realitě.

Poté následuje disciplína **Brány**. Každý člen družiny si už plní sám za sebe jeden nebo více úkolů. Jsou tam velice praktické věci, jako třeba zamontovat zámek do dveří, uzlování, ale i různé rebusy, skládání obrazců atd.

Končí to **Zpětnou vazbou**, což je takové jejich vlastní zhodnocení, co jim to dalo a co se naučili.

BĚLOHRADSKÁ KVÍTKA aneb

jak si užili Svojsíkův závod

Úvodem vám představím členy úspěšné družiny Ostříž, kteří se s vámi podělí o bezprostřední dojmy a zážitky ze samotného závodu.

Za Bělohrad tedy statečně bojovali:

Vojta Šibor, Saša Kubarič (Sergej), Honza Lelek (Tesák), Michal Portych (Čichal), Vojta Břeský (Fezipol), Daniel Vaněk (Paleček)

a jejich vedoucí Marek Kyzlink (Vysmátej), i když nutno podotknout, že „Vysmátej“ si po náročné přípravě kluků mohl konečně hezky odpočinout, protože organizátoři závodu si děti první den prostě vezmou a jejich vedoucí je uvidí prakticky až zase poslední den.

Jak náročná byla příprava na závod a kolik času jste tomu věnovali?

* **Vojta Š.** – Na okresní kolo jsme se připravovali zhruba tak měsíc a na kraj asi jen týden nebo dva a podle toho to taky vypadalo... Ale většinou jsme všechny ty věci už měli v hlavě, takže jsme to jenom dopilovali.

Byla nějaká disciplína, která vás nebyla nebo vám to neležlo do hlavy?

- * **Tesák** – Uzly!
- * **Fezipol** – Historie skautingu.
- * **Sergej** – Kytky mě fakt nebyly!

Překvapilo vás tam něco, s čím jste nepočítali?

- * **Tesák** – Ta organizace! Na krajském kole v Náchodě byl všude chaos, nebylo to moc dobře zorganizované!
- * **Paleček** – Délka trati. Šli jsme tam 23 km pěšky, to bylo hrozný!
- * **Vojta Š.** – Případlo mně, že na tak strašně dlouhou trať bylo málo úkolů a navíc celý den pražilo sluníčko.
- * **Vysmátej** – Kluci si mákli. V pět ráno měli poplach, sbalili se a po osmé večer se vrátili zpět do tábořiště úplně vyřízený. Takže to bylo fyzicky docela náročný. Cestou jeden z úkolů byl, že organizátoři hodili Palečka do vody v Rozkoši a zbytek týmu si ho musel na lodičce zachránit.

Tak to asi nebylo jednoduché, a kterou část závodu jste si naopak užívali?

* **Tesák** – Vaření. Udělali jsme si rizoto, salát a čaj. V okresním kole jsme měli 25 Kč na osobu a museli si jít nakoupit suroviny. Na kraji jsme už věděli, co budeme vařit a suroviny jsme si táhli s sebou.

Určitě jste si užili i spoustu legrace, na co rádi vzpomínáte?

- * **Vojta Š.** – No, když jsme šli z Rozkoše zpět do tábořiště, tak jeden z nás nutně potřeboval na velkou. Snažil se to vydržet, ale asi půl kilometru před cílem ho zachránila obrovská hromada kamení, za kterou se mohl konečně schovat a... (smích) Do tábořiště by to fakt nedal! Musím říct, že jsme ale celkově dobrá parta, pořád samý vtipky, je sranda. Ten okres byl ještě fajn, ale na kraji nás to už moc nebylo.
- * **Sergej** – Ještě jsme s Vojtou kouzlili, u toho jsme se taky nasmáli.

Také by mě zajímalo, jak jste se ve vlastnoručně vybudovaném přístřešku vyspali?

* **Sergej** – Jóó, dobrý. Hráli jsme do noci poker s baterkami a vyhrál jsem!

A nakonec tedy Zpětná vazba, co vám to dalo do života, jaké zkušenosti se vám budou hodit?

- * **Tesák** – Vaření určitě využijeme.
- * **Paleček** – Zdravověda. Třeba teď tam byla situace, že vybuchl granát a jedna holka tam běhala a křičela, že je kamarádka mrtvá. Byla v šoku a my jsme ji museli uklidnit. V takovém případě platí zásada 5 T. Tepló, tišení bolesti, tekutiny, ticho, transport.
- * **Fezipol** – Já budu vzpomínat na přehradu Rozkoš a asi se mi bude hodit ta zdravotvěda.
- * **Čichal** – Fajn bylo lezení po provaze.
- * **Tesák** – Orientace podle mapy se hodí.
- * **Saša** – Vázat uzly poslepu, ty jsme museli dostat do hlavy.
- * **Vojta Š.** – Potkali jsme tam spoustu nových přátel a taky vím, že už nikdy nemusi vidět Náchod! (smích)

Alena Fléglová, foto: Ladislav Stuchlík

Odkud jste k nám přišli, naši spoluobčané?

aneb Každý lidský život je originál

**Dana
Kyselová (87)**

Motto:
Mám ráda život a dobré lidi

Stejně jako moje starší sestra Jiřina, i já jsem se narodila na Slovensku v Oravském Podzámku. Otec byl četník a podobně jako mnoho jiných státních zaměstnanců svým působením podpořil slovenskou část nově vznikajícího státu ČSR. Když vypukla II. světová válka, musela i naše rodina Slovensko opustit. Tatínek pocházel z Přibyslavi u Nové Paky, proto za náš nový domov zvolil nedaleké Lázně Bělohrad. Konec války přinesl svobodu a nám nejmladším možnost zapojit se do Junáka, který měl v našem městě velký ohlas. Sestra i já jsme se do činnosti Junáka zapojily, já jako patnáctiletá jsem se stala vedoucí nejmladších světlušek. Byla to nezapomenutelná doba naplněná nadšením a opravdovým kamarádstvím.

Toto vše skončilo na dlouhá léta po roce 1948, kdy byl Junák zakázán. Sestra odešla do Prahy studovat medicínu, já jsem vystudovala Obchodní akademii v Hořicích. Po maturitě jsem nastoupila do zdejší továrny TOS (nyní Deprag) jako administrativní pracovnice. Prodávala jsem se za Jiřího Kyselu, mladého lékaře ve zdejších lázních. Později zde po určitou dobu zastával funkci primáře. Svatba byla v Praze na Staroměstské radnici a v kostele sv. Štěpána. Narodila se nám dcera Dana, která neporušila rodinnou tradici a stejně jako její dědeček a otec vystudovala medicínu na Karlově univerzitě. Nyní pracuje v Praze. Je mi velikou oporou a jak jí to čas dovolí, přijíždí za mnou.

V roce 1987 odjela s otcem na krátký poznávací pobyt do Německa. Vrátila se, bohužel, sama. Jiří zemřel náhle v Hamburku. Pro nás obě to byl velký šok a především zármutek. Po několika letech od smrti manžela jsem potkala mého druhého Jiřího, s kterým jsem prožila krásných 20 let podzimu života. Zemřel před 3 lety. Na oba mé Jiří vzpomínám s láskou a vděčností. Ráda pobývám na Benecku, kde jsme si před mnoha lety s manželem zakoupili chaloupku s velkým pozemkem. Tam celá rodina trávil volný čas. Moc ráda na ty časy vzpomínám.

Co mě těší? Těšilo mě zpívání v Bělohradském ženském sboru. Občas se s členkami sboru scházíme. Co mám ráda? Mám ráda život a dobré lidi. Vážím si přátel a je mi s nimi dobře.

**Evžen
Zuka (91)**

Motto:
Z Hodonína kolem světa až do Bělohradu

Pocházím z jižní Moravy z Hodonína, kde jsem s rodiči prožil celé dětství. Maminka byla v domácnosti, tatínek byl malíř a natěrač a za práci se vydával do světa. Dařilo se mu, uměl několik řečí, snad jsem talent získal po něm. Vystudoval jsem obchodní akademii a po maturitě jsem narukoval do nedalekého Uherského Hradiště. Jsem zkrátka ten „šohaj z Moravy“, k čemuž se hrdě hlásím. Na vojně jsem měl štěstí v tom, že jsem se mohl věnovat sportu, zejména házené. Po vojně jsem se vydal do Prahy, kde jsem pracoval ve Skloexportu, a od-

tud díky znalosti tří jazyků jsem nastoupil na ministerstvo zahraničního obchodu. V té době jsem se oženil se svojí bývalou spolužačkou Věrou. Společně jsme služebně odjeli nejprve do Indie, pak do Pakistánu a do Bangladéže. Během těchto pobytů se nám narodila dcera Eva. Po zhruba pěti letech jsme se vrátili do Prahy, já opět na ministerstvo zahraničního obchodu. Narodila se nám druhá dcera Ivana a celá rodina jsme vycestovali na pětiletý pobyt do Norska. Krásná země, pěkná práce, byli jsme tam spokojeni.

Nastalo období normalizace a po roce 1970 jsem byl odvolán nejen z Norska, ale i z MZO. Práci jsem našel, pracoval jsem v Praze v družstvu Včela. V roce 1988 jsem ovdověl, žena zemřela po těžké nemoci. Ale osud byl ke mně milosrdný a já jsem se náhodně setkal s Janou. Oba jsme byli na léčebném pobytu v Karlových Varech a nic nebránilo tomu, abychom šli dál společnou cestou životem. Jana rovněž ovdověla. Po sametové revoluci jsem byl rehabilitován a od MZO jsem dostal nabídku vycestovat do Švédska. Ovšem pod podmínkou, že budu ženatý. V prosinci 1990 jsme se s Janou vzali, já odcestoval po Vánocích a Jana v březnu 1991. Žili jsme v centru Stockholmu a každý z nás plnil své pracovní povinnosti. I Jana se zapojila, vyučovala děti zaměstnanců konzulátu a vypomáhala stejně jako ostatní ženy spolupracovníků konzulátu na přípravě pohoštění pro vzácné návštěvy. Mezi ně rozhodně patřil prezident Václav Havel s manželkou Olgou. Setkání s ním se uskutečnilo v letním sídle krále Gustava v Grothinsholmu. Setkání bylo velmi příjemné, odpovídalo tehdejší politické atmosféře.

Ve Švédsku jsme pobývali dva roky, po rozpadu ČSFR byli všichni referenti zahraničního obchodu odvoláni, každá republika si vlastní konzuláty obsadila sama. Vrátili jsme se do Bělohradu, Jana pokračovala ve škole a mě potkala náhoda v osobě Jindry Rychtery. Ten mě vyzval, abych s Hořeňákem absolvoval cestu do Švýcarska a pomohl jim jako tlumočník. Následovalo několik dalších zájezdů a mám na ně pěkné vzpomínky. V místním SOU jsem působil 10 let jako učitel angličtiny. Nějaký čas jsem také vedl jazykové kurzy pro dospělé. Zkrátka vše, co jsem se v mládí naučil, jsem uplatnil po celý život až do vysokého věku.

A co se cestování týče? Procestovali jsme i s Janou řadu zemí, já celou Evropu kromě Islandu. Přeji všem čtenářům šťastné cesty a těm mladým vzkazují: učte se jazyky, pak se ve světě neztratíte.

Jaroslav Hlavatý (78)

Motto:

Jsou tu pěkné rybníky a ženu bych nedal

Pocházím z Chodovic z čísla 13 u Holovous. Když mně byly necelé 4 roky, zemřel mi tatínek, a tak moje vzpomínky na dětství patří především mamince a jejím rodičům. Babička a děda žili nedaleko, byl jsem u nich často a jako doma. Chodil jsem za dědou na pole i do lesa se svačinou a od té doby umím hledat houby. I to mě děda naučil.

Obecnou školu jsem vychodil v Chodovicích, do měšťanky jsem jezdil do Hořic. Do učení jsem nastoupil do ČKD v Hradci Králové a po vyučení v mých necelých 17 letech jsem nastoupil do svého prvního zaměstnání v Jeřicích u Hořic, které spadalo pod ČKD Hradec Králové. Práce na svářecích strojích mě bavila. Na vojenskou službu jsem nastoupil na Slovensko nejprve do Rohožníku a druhý rok do Malacek u Trnavy. Před válkou jsem si udělal řidičák na motocykl, na vojně pak na auto, nákladník a na traktor. To všechno jsem na vojně mohl uplatnit. Po vojně v roce 1959 jsem se vrátil do Chodovic k mamince. Rok nato v roce 1960 v poslední sobotu v červnu se v Bažantnici konal Karneval. Vypravil jsem se tam na motorce a vyhlédl jsem si nevěstu, svoji budoucí ženu Marcelu. Svatba byla 12. 12. 1964 v Jičíně a já se stal bělohradským občanem. Do zámečnické dílny Kovo - Dřevo – Elektro jsem nastoupil hned v roce 1965. Byl to podnik rozmanitých řemesel, práce byla zajímavá a pracovní parta výborná. Zajímavé bylo, že jsme v naší dílně vyráběli tak zvané „houskovače“ – to jsou formy pro pletené housky. A kam? Pro firmu Quakenberry do Philadelfie, což v tu dobu byla skoro neskutečná zakázka. Balení ovšem probíhalo pod dozorem celní kontroly.

Po revoluci, a na základě restitucí, se novým majitelem stal pan Jína. Pro mne už náplň práce nebyla tak zajímavá, odešel jsem do zámečnické dílny firmy Imlauf, kde jsem pracoval až do důchodu v roce 1999. V důchodu se nenudím. Mohu se věnovat své velké zálibě - rybaření. Už v roce 1963 jsem vstoupil do rybářského spolku v Sobčicích a v roce 1976 jsem se stal členem spolku rybářů v Bělohradě, kde jsem do roku 2013 pracoval ve výboru MO. Na funkci hospodáře a jeho zástupce se musejí skládat zkoušky ze znalostí ryb a rybaření, byl jsem rád, že jsem ve zkouškách úspěšný. V roce 1967 se nám narodil syn Jaromír, který se svojí rodinou, manželkou a dcerou Nikolou žije v Bělohradě. Jednou se mě někdo zeptal, zda bych v životě něco změnil. Něco možná ano,

ale svoji ženu bych nedal a nevyměnil. Jsme spolu 53 let. S manželkou Marcelou se staráme o dům a zahradu, rádi jezdíme na rekondiční pobyty do Milovic u Hořic, také na Slovensko do termálních lázní v Medéru. Co si přát? Aby nám zdraví sloužilo a abychom stále spokojeně žili v našem Bělohradě. Vždyť je tu překrásná krajina a pěkné rybníky pro rybaření...

Milada Hrnčířová (85)

Motto:

Bělohrad, můj opravdový domov

Praha je město, kde jsem se narodila a prožila své dětství. Byli jsme velká rodina, jsem nejmladší ze čtyř sester. Vzpomínám často na vycházky po pražských památkách s tatínkem, na maminku, která měla starosti o naše životy při leteckých náletech na Prahu, ale také na cesty za maminičinými příbuznými do Dvora Králové nad Labem. Tehdy mě ani nemohlo napadnout, že někdy budu žít nedaleko.

Po válce bylo nutné obsadit pohraniční školy českými učiteli. Po maturitě jsem si doplnila kvalifikaci a nastoupila jsem na sever Čech do Šluknovského výběžku do Velkého Šenova. Práce s dětmi nebyla vždycky snadná, děti často pocházely ze smíšených manželství s malou znalostí českého jazyka. Ale byli jsme mladý kolektiv učitelů, nechybělo nám nadšení. Společně jsme trávili i volný čas vycházkami nebo cestami za kulturou. Sem po návratu z vojny přišel i můj budoucí manžel Zdeněk, také učitel. Jedna z kolegyně nám brzy po seznámení předpověděla, že se vezmeme. A tak se stalo.

Svatbu jsme měli 21. 12. 1957 v Praze v Dejvicích. Na severu jsme trvale zůstat nechtěli, snažili jsme se o přeložení do východních Čech. Po krátkém působení v Úbislavicích jsme zakotvili v Bělohradě. Zde Zdeněk vyrůstal, měl zde rodinu, kamarády a já jsem si tu rychle zvykla. Ráda vzpomínám na kolektiv učitelů, ve kterém jsme oba prožili dobré i horší časy, odpovídající tehdejší době. Ale drželi jsme pospolu a těší mě, že se ještě s některými kolegyněmi občas mohu sejít. Vychovali jsme dceru a syna, dočkali jsme se tří vnoučat. Velkou ranou pro mne bylo náhlé úmrtí manžela před 13 lety. Nic a nikdo nemůže nahradit člověka, se kterým prožijete 45 let. A náhle konec...

Já se raduji z dětí, vnoučat i pravnoučat a jsem šťastná, že mohu žít zde, v Bělohradě, který se stal mým opravdovým domovem. Ráda chodím na vycházky, při kterých si uvědomuji, jak je tu krásně. Ať nám naše krásné město stále vzkvétá, ať je nám tu stále dobře!

Libuše Plecháčová (80)

Motto:

Snažím se žít s pozitivní myslí

Pocházím z Moravy, z Lipníku nad Bečvou. Byla jsem v rodině nejmladší ze tří dětí. V Brně jsem vystudovala střední zdravotní školu, obor rehabilitace. Svoji kvalifikaci jsem uplatnila po celý svůj život. Na základě umístění jsem nastoupila do kraje Hradec Králové, konkrétně do Dětské léčebny v Lázních Bělohradě. Lékařkou zde tehdy byla Dr. Jermářová, sestry tvořily vesměs mladý kolektiv.

S dětmi jsme dobrovolně chodily na vycházky i o víkendech, se zájmem jsme navštěvovaly téměř všechna sportovní utkání mladých bělohradských sportovců. Na jednom z nich jsem poznala svého budoucího manžela Mirka, který se v té době vrátil z vojny. Psal se rok 1955 a svatba byla v roce 1957 u nás, na Moravě. Na svatbu přijel i Mirkův tatínek a sestra Věra, maminku už neměli. Mírek pracoval v JZD ve funkci hlavního mechanizátora a já se mimo své pracovní zařazení v ozdravně zapojila i do veřejného života v různých funkcích.

V Bělohradě jsem se sešla se svou bývalou kamarádkou Martou, provdanou Lejdarovou, se kterou jsem v Lipníku chodila do rytmiky. I ona zde prožila s manželem a dětmi celý svůj další život. My jsme s Mirkem vychovali dva syny, radovali se ze 4 vnoučat, Mírek, bohužel, už nezažil ani jedno z našich pěti pravnoučat. Po těžké nemoci odešel před 17 lety. Já dosud pracuji, nyní v lázních, stále se věnuji rehabilitaci. Mám řadu dobrých přátel, těší mě práce, těším se z dětí a snažím se žít s pozitivní myslí. Každoročně jezdím se skupinou známých do Chorvatska, kam jsme začali jezdit kdysi už s Mirkem a s dětmi. V zimě jsme jezdili do Krkonoš na Petrovku, v létě do Chorvatska. Mně zůstalo Chorvatsko a pěkné vzpomínky.

Děkuji všem, kteří byli ochotni se s námi podělit o své životní osudy. Věřím, že čtenáři tato vyznání přijmou stejně otevřeně a upřímně, jak byla zamýšlena.

Hana Friedrichová,
foto: Hana Marie Körnerová, archiv

MISTR TENISU I SMÍCHU

Chodilo se na něho jako se chodilo na Kvašňáka a Masopusta a u nás v Bělohradě na Jardu Weinhouera a Pepi Krause. Ale tohle všechno byli fotbalisti. On byl tenista. Tvrdíte, že přeháním. Možná, trochu. Ale přeplněné žluté lavičky kolem bažantnické čtyřky, kolem centrurtu, v sedmdesátých letech při Memorიაlech Ludka Kučery, na kterých on exceloval, by to mohly dosvědčit. Lavičky zničily zub času a mizí i tenisoví diváci...

NOVOBYDŽOVÁK A PARDUBIČÁK

JAROSLAV ČAPOUN,

kterého hodně lidí v Bělohradě obdivovalo jako tenistu i bezva kamaráda. Šestnáctého dubna loňského roku Jaroslav Čapoun umírá. V květnu letošního roku by se dožil pětasedmdesáti. Tady je několik řádků vzpomínek.

JAROSLAVA ZÁVESKÁ

BÝVALÁ DLOUHOLETÁ PRVNÍ DÁMA
BĚLOHRADSKÉHO TENISU

Tenisové prázdniny v Bažantnici začaly příjezdem Jardy Čapouna. Jeho smích byl slyšet až na náměstí a jeho cigaretový kouř se vznášel nad Pardoubkem. Jako trenér byl přísný a lehce vulgární, ale to musí být. Škoda jen, že vždy přijel jen na dva týdny, mohla jsem se toho tenisového naučit daleko víc. Letní tábor si Jaroslav s kluky rozložili v pingpongové herně. Uměl nádherně vyprávět o tenise i o jídle. Jaroslavův smích na bělohradském tenise chybí, bylo by ho dnes sakramentsky potřeba...

MILAN SEDLÁČEK

SUPER TRUMPEŤÁK A NEJSTARŠÍ HRAJÍCÍ
BĚLOHRADSKÝ TENISTA

Hrajeme spolu na jedničce, blízko klubovny, blízko naší dvojky bílého vínka. Milan říká: Hele, stojím na kurtě, nehraji a už nemůžu! Pojď si, ty vole, radši povídat o Čapounovi! Jaroslav stál tady na kříži,

co leží tenhle list, možná jsem byl jeden z posledních, kdo s ním tady v Bažárně hrál. On dával lehounké voleje, jeden jako druhý a já bekhend, shora dolů, pod úhlem pětadvaceti, jako když vysekneš úhlopříčku. A když jsem to nestíhal, když byl míček tak metr ode mě, už jsem slyšel: „Kde seš, ty vole! Makej, trumpeťáku!“

LIBOR KINDL TENISOVÝ TRENÉR A VÝBORNÝ DEBLISTA

S Jardou Čapounem mám spojené dva velké momenty. Ten první je z dětství, kdy mně tvrdým tenisovým drilem dával Jaroslav čtrnáct dní co proto. A ten druhý moment je z doby, kdy bylo Jaroslavu kolem pětasedesáti a po pět let bydlel u nás, v Bělohradě. Těch čtrnáct dní jsme zaplnili hurónským smíchem. Jaroslavi kluci mají ze svého táty hodně. Honza je jeden z nejlepších trenérů v regionu a pozadu není ani starší Jaroslav.

Petr Kolářek, Jiří Kučera

PETR KOLÁŘEK

REPREZENTANT ŠVÝCARSKÝCH
TENISOVÝCH VETERÁNŮ
A STÁLE VELKÝ BĚLOHRAĐÁK

Jarda Čapoun ovládal jeden z nejtvrďších servisů v kraji, navíc uměl podávat do obou rohů a servis měl tak řezaný, že míček nebyl kulatý, ale zploštělý, jako UFO. Servisem si připravil balón tak, že ho brzy ukončil výborným forhendem. Jeho kondice nebyla stoprocentní, ale při metrůce váhy OK. Jarďa vřdy ochotně poradil kařžděmu. Źe tenisu rozuměl nejen jako teoretik, ale i praktik, dokázali jeho dva kluci, co dnes hrají a trénují na vysoké úrovni. Hlavně jsem měl Jarďu rád jako člověka, který miloval lidi, který nezkazil řádnou zábavu a dokázal se smát a radovat nad malými věcmi v řivotě. Jeho hlasitý, od srdce jdoucí smích byl pověřtný. Vřichni jsme se těřili na letní prázdniny, kdy pravidelně jezdil k ředovi a babičce do Bělohradu.

JIŘÍ KUČERA

ASSOCIATION CLUB SPARTA
PRAHA, TENISOVÝ TRENÉR
A BRATRANEC JAROSLAVA
ČAPOUNA

Honza Kodeř mně vyprávěl, ře se, coby ostarřený řáček, potkal na jednom turnaji s Jarďou Čapounem z Bydřova. Honza si věřil, ře porazí neohrabaného cvalíka. Kdepak, Kodeř prohrál! Jarďa Čapoun je jeden z mála tenistů, kterého Kodeř nikdy neporazil. Zkrátka už se nikdy tenisově nepotkali. Kodeř vylítl hodně vysoko... Jako řák měl Jára moc řikovnou ruku, hotové, vytřibené údery, jen pohyb byl malinko horří. Jeho máma Dáša i teta Majka hrály výborně tenis a patřily k nejlepřím v Bělohradě. Jako kluk s námi Jára nehrál. Nesměl si zkrátka „kazit ruku“! Ař teprve coby starří hráč si s námi zahrál...

DLOUHÝ, ŠIROKÝ A BYSTROZRÁKÝ

zleva: Petr Kolářek, Jiří Lelek a Jaroslav Čapoun

Zleva.: J. Lelek, Vl. Závěský, P. Kolářek, J. Kučera st., J. Čapoun, Z. Hofman, M. Morávek

Protože Jarďa Čapoun byl samý smích a legrace, je tady i jedna drobná příhoda:

Jednou jsme natrhali u kamaráda Oldy na Valdově dost řvestek. Co s nimi? Uděláme si slivovici! Se zkvařenými a dobře uleženými řvestičkami jedeme do Bydřova. Neř nám u bývalé mlékárny vypálili jednapadesátiprocentní destilát, tak jsme vyrazili do města.

„Já vám aspoň ukážu, kde bydleli v Bydřově Čapounovi,“ povídám partákům z naší řvestkové brigáďčky – Iloně a Bohdanovi.

„Támhle v tom severovýchodním rohu. Tam v tom baráku, co je v přízemí prodejna koberečů,“ ukazují na čtvercovém bydřovském náměstí, kde je i historický první kruhový objezd východních Čech.

„Ty vole! Kdepak koberece! My bydleli v baráku vedle, co jsou lahůdky, My, Čapounovi, byli vřdycky na řrádlo, to bys moh' věděť,“ vysvětluje a zároveň mě kárá Jarďa, když jsem mu později o naší bydřovské „exkurzi“ vyprávěl.

Hodně řasu teď trávím na kurtech v Bařantnici, a tak dobře vím, ře smích, vtíp, člověčina a tenisový um Jarďy Čapouna se stále vznářejí nad tímto kouzelným areálem.

Eduard Čeliř, foto: Václav Lejdar,
Bohdan Kaminský a autor

PAN PROFESOR V PEKLE

Karel Moor jako student

Tímto příspěvkem plníme drobný dluh k našemu slavnému rodákovi a čestnému občanu **Karlu Moorovi** (1873 - 1945). Jeho ne-radostný osud, plný strádání a nouze, je našim čtenářům znám, jakož i místo posledního odpočinku na Byšičkách. Méně známé je jeho dílo čítající více než dvacet orchestrálních skladeb a melodramů, devět oper a baletů a sedm operet. V rozhlase můžeme občas slyšet Českou suitu, pro nás je zajímavá i méně hraná Bělohorská suita. Opery byly provozovány převážně za pobytu skladatele v Jugoslávii. Na českých scénách byla hojně hrána jeho první opereta z roku 1898 *Pan profesor v pekle*, a s tou se blíže seznámíme. V nedávné minulosti byla jak na repertoáru profesionálních scén, namátkou Brno, Ostrava, Olomouc, Opava, Jablonec, České Budějovice, tak i na scénách ochotnických, např. Sokola Olomouc. Její hvězda hasla až s celkovým potlačováním operety v čase socialistického řízení kultury.

Od vzniku na konci předminulého století prošel kus několika úpravami a my se zaměříme na verzi z roku 1953, jak byla hrána v Divadle Jiřího Myrona v Ostravě.

K původním dvěma jednáním byl pro lepší diváckou srozumitelnost přikomponován prolog a epilóg.

Hrob K. Moora na Byšičkách

Prolog

Pokoj profesora Balíka je přísně pedanticky zařízen. Přichází Katy a Zdena, která se světuje své tetě, že miluje studenta Jirku, že se s ním schází. Není si jistá, zda ji profesor s milým večer nepoznal. Objevuje se školník Mates, hovoří o velké bouři ve sborovně, když se projednávala stížnost místních paní na nemravné chování studentů a studentek.

Vchází profesor Balík s úvodní písní:
*Na důstojnost svého stavu, na tu já si potpím
Žádné žerty, žádné smíchy ve své třídě nestrpím.
Já jsem pan profesor, Balík jméno mé
mám já v celé Evropě výtečné re- e- e- no- mé.*

Profesor se dozví nejen, že provinilci jsou Jirka a Zdena, ale že Jirka o něm napsal báseň *Pan profesor v pekle*, kde vypočítává všechny jeho nespravedlnosti. Za to je profesor rozhodnut vyloučit studenta ze školy a nepřipustit ho k maturitě.
Rozezlžený uléhá a usíná.

I. jednání.

Zde začíná vlastní Moorova opereta. K pekelné bráně přicházejí Jirka a Zdenka, setkávají se s Matesem. Ten jim vysvětluje pekelné časové posuny, takže se postupně setkávají se všemi postavami prologu. Hovoří o svých posledních chvílích, kdy spáchali společně sebevraždu ze zoufalství nad chováním profesora Balíka.

Scéna nepřipomíná peklo, ale rozmanité prostředí českého městečka. Pouze pronese-li někdo slova jako zaplať pánbůh, Jezusku, šmankote, nebe, na pravdě boží, ozve se hrom a zableskne se. Do děje vstupuje manželka profesora, Amálka, a hodlá profesora potrestat za všechno, co na zemi za jejího života způsobil. Pomůže jí k tomu Mates.

Připravuje se zahájení velké svatby. Za zvuků úvodních písní vstupuje Satan s madame Pompadour, jsou jim představeny nové přírůstky. Příznivě přijímá oba mladé milence, odmítá profesora a chladně se staví k českým muzikantům. Ti se nedají odbyť, spustí českou polku a její kouzlo roztančí celé jeviště. Jen profesor Balík se snaží veselí zastavit a vyslouží si i opovržení samotného Satana.

II. jednání.

Scéna představuje fantazijní zámeček v pekle, balkon, schodiště vlevo, vpravo i vzhůru. Chystá se velká léčka na profesora. Amálka bude předstírat plotky se školníkem, markýza bude svádět Jirku, Satan se chystá sejít se Zdenkou. Vše je nastraženo tak, aby přísně puritánský profesor chtěl vše prozradit celému pekle.

Zapletený děj vrcholí při velké slavnosti, kdy profesorova snaha je zesměšněna. Na všechny léčky se nacytá, přednáší před antickými postavami své zkratnatělé názory. Satan ho trestá za to, že zničil lásku a životy mnoha lidí.

Rozuzlení situace je jako v antických hrách. Objeví se andělíček s příkazem odvést profesora do nebe. Oba odchází, následuje mezihra bouřlivého čertovského tance, v té době moderním americkým rytmem cake walk. Andělíček je s profesorem chycen a ozve se hromová rána.

Profesor v pekle
Mladá Boleslav 20. 9. 1940

Osoby:

- Profesor Tomáš Balík
- Katy, jeho hospodyně
- Zdenka, neteř Katy
- Jirka, student
- Mates, školník
- Satan, kníže pekel
- Markýza de Pompadour
- Apollo, Archimedes, Pythagoras, Aristoteles - antičtí hrdinové
- Amálka, zemřelá manželka profesora
- Kocourek, Kohoutek, Slepíčka, Žabička, Beránek - čeští muzikanti
- dámy dvoru Satanova, čerti, d'áblice, pekelná sebranka

Podle běžného schématu tehdejších operet vystupuje zde první pár Satana s madame Pompadour, druhý pár Jirky a Zdenky, komických starých postav je hned několik. Vyčnívají profesor a školník. Čeští muzikanti dodávají českou polku jako snad nejlepší hudební číslo celé operety, a tím podporují i národní citění, důležité pro dobu vzniku a místo působení divadelní skupiny Karla Moora v česko-německé smíšené jazykové oblasti.

Epilog

Scéna jako v prologu, na lůžku se probouzí profesor z bouřlivého snu. Přichází všechny osoby z prologu. Profesor je otřesen z prožitých zážitků, uvědomuje si, co způsobil a slibuje všem nápravu, Jirkovi pak zaručuje, že maturitu zcela jistě udělá. Přednese znovu vstupní píseň, která přejde v závěrečnou jásavou polku.

Dílo zahrnuje více než dvacet písní, duet, sborů, recitativů a tanečních skladeb. Z nich je známá vstupní a závěrečná arie profesora Balíka, slavnostní pochod Satana, menuet, tanec čertů, valčíky v obou jednáních, arie madame Pompadour a hlavně dvě české polky. Děj, dialogy, zápletky ukazují lehce na dobu vzniku, ale hudba je svěží dodnes.

Věhlasný muž!
Oznamuji Vám, že operu
Vaši „Hjördis“ přijatou p. dramaturgem
Fibichem, přijmu i já ku provozování
na Národním divadle za obvyklých
podmínek.

Karl Moor

19/15/00.

Karel Kovařovic

Dopis věhlasného dirigenta
Národního divadla Karla Kovařovice
skladateli Karlu Moorovi:

Oznamuji vám, že operu Vaši „Hjördis“
přijatou p. dramaturgem Fibichem,
přijmu i já ku provozování
na Národním divadle
za obvyklých podmínek.

Jiří Vacek, foto: archiv MKS

K. Moor s choťí, synem Karlem
a dcerou Pavlou před Lázeňským hotelem

SCHODY A SCHŮDKY K JAVORCE

Praní je taková obyčejná činnost, že se o ní ani moc nemluví. S neúprosnou pravidelností se odehrává kdesi za horizontem a nebýt reklamy na prací prášky, ani bychom si nevšimli, že existuje. Vždyť zabírá stále méně času a námahy.

Nebylo tomu tak vždy. Historický vývoj praní od nejstarších dob po vynálezy praček můžeme sledovat v několika muzeích praní v České republice. Stále expozice najdeme třeba ve Vlastivědném muzeu v České Lípě, v Podhoráckém muzeu v Předklášteří u Tišnova či v Městském muzeu ve Svitavách. Občas se pořádají příležitostné výstavy; tak např. Muzeum Kolín pořádalo v září a říjnu 2016 výstavu s názvem „Báječný svět praní a žehlení“.

Je odvážné tvrdit, že praní v historii bylo báječným světem. Bylo především těžkou prací, patřilo k samozřejmým domácím pracím žen, o které se ostatní ani nezajímali. Dnes, kdy stačí stisknout tlačítko automatické pračky a čisté, vymáchané prádlo usušit, vzpomeňme na historii praní v Bělohradě, v níž Javorka hrála důležitou roli.

Javorka protéká Bělohradem od severu k jihu a její spád je malý. Proto severně od Horní Nové Vsi a za Šárovcovou Lhotou tvoří klikatě meandry, tůňe a bažiny charakteru lužního lesa. Stabilní katastr z roku 1842 nám ukazuje, jaký byl přirozený průběh Javorky ve vsi Bělohradě. (Stabilní katastr představoval seznam všech pozemků podléhajících dani s udáním jejich velikostí, plochy a čistého výnosu. Mezi předměty měření patřily katastrální hranice obce, silnice, vodstvo atd.)

Neudíví, že při povodních se řeka rozlévala do okolí, protože měla jen nízký břeh a při velkých deštích působila škody. Za hospodářské krize na přelomu 20. a 30. let dvacátého století bylo rozhodnuto, že se po obou stranách řeky postaví kamenná hráz, která zabráni vodě rozlévat se do stran.

K její stavbě byly použity slepence z Kamenné Hůry, zvané březáky – trvanlivý, ale těžký materiál, který tehdy, bez nákladních aut, rypadel a jeřábů, představoval práci nebezpečnou a víc než těžkou. A to ještě bez betonu, který tak pěkně nerovně styčné plochy kamene slepuje.

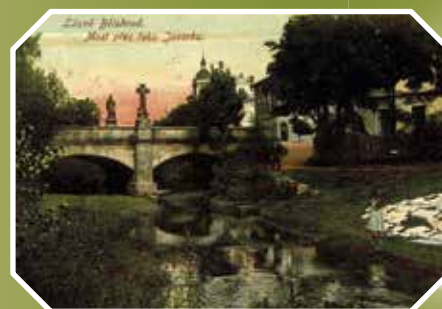
Bylo tedy jasné, že Javorka bude regulovaná, její koryto prohloubené, a domy tak ochráněné před velkou vodou. Ale jak se teď obyvatelé Bělohradu dostanou pro vodu do Javorky? A co teprve pradelny, které v řece odjakživa máchaly prádlo? Stavebníci hrází přístup k vodě chytře vyřešili tak, že od každého stavení k hladině Javorky postavili schody a přístup byl zabezpečen. Díváme-li se na tyto kamenné schody a schůdky vedoucí od domů k Javorce, těžko si představíme, že po nich kráčely ženy s balíky mokrého prádla, dole si klekly na placatý kámen, prádlo vymáchaly, vyždímaly a znovu s ním kráčely vzhůru. Ale

byla to tradice.

Podle pamětníků se prádlo v Javorce máchalo ještě v sedmdesátých letech minulého století, pro větší pohodlí sloužilo v Dolní Nové Vsi takzvané máchadlo. Máchání prádla bylo také nepochybně nedílnou součástí společenského života.

Dnes se na schody a schůdky k Javorce díváme s obdivem a trochou nostalgie. Jsou postaveny ze stejného kamene jako okolní hráz, přerušují její jednotvárnost a zdobí ji. A tak se na ně alespoň podívejme. Je pravda, že na nich dnes stěží spatříme živou bytost, a nejsou-li udržované, ani by na ně živá bytost vstoupit nemohla. Je málo pravděpodobné, že by se jejich funkce obnovila. Vody v Javorce ubýlo, je jí dost sotva pro hejna kachen. Ostatně náš život je stále více ovlivněn technikou a odehrává se „uvnitř“, mimo přírodu, za zavřenými domovními dveřmi. Ubývá kontaktů mezi lidmi. Vždyť i to máchadlo už je vyschlé a nikoho u něj nepotkáte.

Milena Černá, foto: autor, archiv

Historické máchadlo v Dolní Nové Vsi

ŘEMESLA V ZRCADLE ČASU MALÍŘI POKOJŮ

První malířský cech vznikl již v roce 1348. Novodobá historie tohoto řemesla je evidována až od prvorepublikových let. Většinou se však malíři stahovali do větších měst, protože na venkově si každý svůj příbytek maloval sám. Proto na Bělohradsku začala tomuto řemeslu „kvést pšenka“ až od poloviny minulého století. A jak se malířina vyvíjela zde, mně povyprávěl **Zdeněk Janák**.

Jsi vyučený malíř pokojů. Co ovlivnilo tvé rozhodnutí nastoupit na tento „učňák“?

Malířem jsem se vyučil v Náchodě. Byl to jedinej obor, kde měli v nabídce i motoristické kroužek.

Tenkrát mě dostali na to, že mají motorky a dokonce se i zúčastňují soutěží. Nakonec tam měli dva Pionýry. Za celou dobu učení jsme absolvovali pouze pět neděl školy - a to byla příprava na zkoušky. Jinak jsme celou dobu malovali po stavbách a domech na praxi,

Za tvého učení byl bělohradskou malířskou ikonou pan Podlipný. Asi byl jediný, protože o nikom jiném jsem z té doby nic nenašel.

Tady byl fakt sám. Co vím od mámy, tak mně říkala, že za dobu jejího školnění ještě do školy dojížděl pan Dvořák z Bydžova. Z Miletína pak jezdili malovat pánové Kneifl a Voňka.

Před nimi v Bělohradě působil pan Pech, ten měl perfektně tzv. koberecové stropy (tuto techniku používal při restaurování Lázeňského domu i pan Koubek).

Voňka, není to ten, co šel do Liberce na štaflích?

To víš, že jo. Byl takovej menší, rázovitej, kouřil smradlavý doutníky a tenkrát, když jsem dělal ozdoby, mně to vypravoval. Vsadil se, že na štaflích dojde z Miletína do Liberce na výstaviště v době konání LVT (Liberecké vý-

stavní trhy). Slíbili mu za to hodinky a myslím asi deset tisíc korun (to byly tenkrát prachy). Říkal, že snad denně ušel asi 20 kilometrů. No a když tam dorazil, tak všechny v hospodě pozval, ráno pak, když se probudil, neměl žádný peníze ani hodinky. A pingl po něm chtěl zaplatit útratu za celou hospodu, takže mu nezbylo vůbec nic.

To je zajímavý, jako „štaflochodce“ si ho pamatuje kdekdo a přítom to byl pan řemeslník. Ovládal styl Brusel – maloval cik cak čáry. To nejdřív udělal širokou bílou linku, do toho užší červenou a do ní ještě užší třeba zlatou linku. Kraje pak obtáhl slabounkou modrou. Bylo to hrozně pracný, pár čar mu trvalo stejně dlouho, jako vymalování celé cimry.

Mluvíš o různých technikách, ale základním materiálem bylo asi jenom vápno?

Hasili jsme si ho do zásoby a přes zimu bylo zakryté v jámě. Na malování muselo mít konzistenci jako máslo. Tomu říkáme dlouhé vápno. Dnes už seženeš jenom mleté a to je krátké (když maluješ, tak cáká a nezatahuje se do zdi). Proto se dnes používají akrylátové fasádní barvy.

Z materiálů byl hodně používaný kaolín. Toho sis koupil pytel, k tomu 20 kg křídý a kilo klišu. Pak jen zbývalo máznout na zeď zkoušku a bylo jasné, jak hodně byla barva naklížená. Když málo, tak lidi se o malbu mazali, když hodně, malba praskala. Vše šlo ale snadno a dobře oškrábat. Dnes akrylát mušíš jen obrousit, jinak ho ze zdi nedostaneš. Pravda ale je, že dřív bylo nutné třeba každou třetí malbu oškrábat a dnes dáváš dolů malbu až po osmé vrstvě. Barvy lépe zasáknou do podkladu a jsou i tenčí vrstvy.

Nejběžnější barvy byly hlinky a dřív se do nich také přidávalo mléko, kostní klíž, kasein nebo slída.

Jaké ještě „frčely“ techniky?

Asi nejrozšířenější byly tapetové válečky. Bylo k sehnání mnoho vzorů a válečkem chtěl ozdobit třeba jenom jeden kout skoro každej. Oblíbená byla i batika (dekorování hadrem). Dost moderní bylo i tupování - malování pomocí soustavy šablon tupovacím štětcem. Nebo třeba tzv. pauzy (obdoba fresek) - pomocí kanavy a spálených novin se vytváří různé motivy dle šablony. Malba působí pěkně prostorově.

Tyhle techniky zase přicházejí do módy. Někteří zákazníci už mají i jasnou představu, jaký chtějí motiv.

A co váleček, nahradil štětku?

Váleček ušetřil hodně času. Spolu s teleskopickou tyčí dosáhneš skoro všude (dneska jsou k sehnání už i čtyřmetrové teleskopy). Proto ve většině případů si vystačíš jen s malými štaflema nebo i bez nich. Na ně musíš, jen když sádruješ. Jsou ale případy, kdy se prostě bez štětky neobejdeš. Kvalitní štětka asi váleček nevytlačí nikdy. U nich jsou použité tzv. čínské štětiny (jsou kaskádovitě jako na palmě a na konci roztrpené), které zajistí, že barva tak nestéká.

Co malířům dnes nejvíce usnadňuje práci?

Když opomenu nástup již zmíněných akrylátových barev a různých válečků, tak dneska koupíš odstín barvy dle čísla a víš, že třeba za rok podle toho kódu koupíš tentýž tón. Na sádrování existují už namíchané stěrky, stěny lze připravit pro malování penetracemi. Bez zakryvacích plachet a maskovacích pásek už dneska taky nikdo nemaluje.

No a samozřejmě o hodně novinkách dohledáš informace na internetu. Kam směřuje vývoj, musíš sledovat pořad. To jsem například nedávno přijel vymalovat byt jedné devadesátileté paní a ta po mně chtěla barvy, které jsem ani neznal. Říkala mi: „Všechno máte na internetu, já jsem to tam našla taky.“

Kdo dnes v Bělohradě táhne tu pomyslnou malířskou káru?

Myslím, že tu jsme jenom tři. Ještě Jirka Šturma a Pavel Adamička. Jo a perfektní zázemí nám vytváří Danek Kieč sortimentem ve svém obchodě.

Ještě jak se díváš na to, že hodně lidí „fušuje“ do řemesla a malují si sami?

Dneska jsou barvy tak kvalitní, že když nejšeš úplný tele, dokážeš si vymalovat sám. To není jako dřív, kdy bylo vidět každé nasazení štětky. Pokud si někdo pořídí kvalitní špachtli, štětku, váleček s mířkou, fólii, sádro a barvu, ať si vymaluje. Určitě bude mít z díla radost a já mu přeju, ať se mu to povede.

DUŠAN PODLIPNÝ ZAVZPOMÍNAL NA SVÉHO TÁTU

Táta se malířem vyučil na vojně v padesátém prvním roce a pak celou dobu dělal „pod komunál“. V Bělohradě nemaloval jen byty lidem, ale i základku, učňák, v lázních, Kotykův mlýn, fotbalové kabiny a prostory v místních podnikcích. Někdy maloval i v Brtvi a okolních vesnicích, ale to si ho museli odvézt. On totiž jezdil jen s károu, na ní vozil všechno - sudy s barvou, štafle, náradí. Vážila až dva metráky. Jenom štaflí měl několik druhů: dvojky, pětky, schodové... Na vysoké stropy používal štětku na tyči a velké plochy stříkal.

Pamatuji, že jako děti jsme mu pomáhali hasit vápno na dvoře (tam jak je dnes sklenářství). Barvy si míchal sám a nejraději měl žlutou, protože se mu míchala nejlíp. Měl rád, když zákazníci měli naplánované, kde jakou barvu chtějí mít. Když si nikdo neurčil, jakou barvu chce, vymaloval mu pokoj žlutě. Vždycky to vysvětloval tak, že šedivá kreje a žlutá nešmouhatí. Proto se mu taky říkalo „Žlutka“. V té době se všude válečkaly tapetové vzory, pro které si vozil válečky ze Slovenska. S oblibou maloval v rozích dle šablon hrozny vína.

Po jeho smrti na něho chlapi dlouho vzpomínali, jak dokázal vymalovat třípokojový byt včetně oškrábání za jeden den.

Jaroslav Voves, foto: autor, archiv

Deklarace o spolupráci

uzavřená mezi

Město Janské Lázně
nám. Svobody 273, 542 25 Janské Lázně
Identifikační číslo (IČ): 00277967
Daňové identifikační číslo (DIČ): CZ00277967
zastoupené Ing. Jiřím Hradeckým, starostou města

Město Lázně Bělohrad
nám. K. V. Raise 35, 507 81 Lázně Bělohrad
Identifikační číslo (IČ): 00271730
Daňové identifikační číslo (DIČ): CZ00271730
zastoupené Ing. Pavlem Šubrem, starostou města

Město Náchod
Masarykovo náměstí 40, PSČ 547 01 Náchod
Identifikační číslo (IČ): 00272868
Daňové identifikační číslo (DIČ): CZ00272868
zastoupené Janem Birke, starostou města

Obec Velichovky
Na Zátěši 1, 552 11 Velichovky
Identifikační číslo (IČ): 00273155
Daňové identifikační číslo (DIČ): CZ00273155
zastoupená Josefem Kariem, starostou obce

PŘEDSTAVITELÉ LÁZEŇSKÝCH MÍST PODEPSALI DEKLARACI O SPOLUPRÁCI

Na začátku letošního roku spojili své síly představitelé čtyř lázeňských míst Královéhradeckého kraje - Náchod, Velichovky, Lázně Bělohrad a Janské Lázně a sešli se ke společné diskuzi o možnostech vzájemné spolupráce v oblasti lázeňství a turistického ruchu. Dlouhodobým záměrem uvedených měst a obcí je také navázání ušší spolupráce s úřadem Královéhradeckého kraje. Proto se jedno z prvních jednání uskutečnilo na Krajském úřadě KHK za účasti náměstka hejtmána pro oblast zdravotnictví Ing. Aleše Cabcara. Výsledkem navazujících jednání je společná deklarace, kterou podepsali zástupci jednotlivých měst ve středu 10. května 2017 ve Velichovkách. Tento dokument specifikuje formu a cíle vzájemné podpory.

Deklaraci podepsali: Ing. Jiří Hradecký, starosta Janských Lázní, Ing. Pavel Šubr, starosta Lázní Bělohradu, Ing. Jan Čtvrtečka, místostarosta Náchoda a Josef Karel, starosta Velichovek. Svými podpisy tak potvrdili úmysl navázat a zintenzivnit výměnu informací, a to zejména v oblasti lázeňství a cestovního ruchu.

„První krok na cestě vzájemné spolupráce nejen v oblasti lázeňství, cestovního ruchu, ale i kultury byl podpisem deklarace učiněn. Výměna informací, zkušeností a aktivit je v rámci tohoto uzavřeného partnerství velmi důležitá,“ komentoval uzavření deklarace bělohradský starosta Pavel Šubr. (na)

Foto (zleva): Ing. Jiří Hradecký (starosta Janských Lázní), Josef Karel (starosta Velichovek), Ing. Pavel Šubr (starosta Lázní Bělohradu) a Ing. Jan Čtvrtečka (místostarosta Náchoda).

RECYKLOVAT JE NEJEN SPRÁVNÉ, ALE TAKÉ SNADNÉ

Se závěrem roku 2016 ukončil v České republice systém zpětného odběru a recyklace vysloužilých elektrospotřebičů svůj jedenáctý rok. Jedná se o stejný systém, který již mnohem delší dobu funguje i ve zbytku Evropy. Každý z nás může díky němu zdarma odevzdat svá vysloužilá elektrozařízení na místa odběru s tím, že budou řádně zrecyklována.

ELEKTROWIN, největší český kolektivní systém pro sběr a recyklaci elektroodpadu, už vytvořil na 13 000 míst zpětného odběru. Jejich prostřednictvím lidé odevzdali 17 000 000 vyřazených elektrospotřebičů o hmotnosti více než 260 000 tun.

Dosloužilo i vám doma některé elektrozařízení? Nevyhazujte je do běžného komunálního odpadu. Odevzdejte je bezplatně na sběrné místo, odkud bude odvezeno k ekologické recyklaci. Získané suroviny dále poslouží při výrobě nových spotřebičů.

Sběrná místa, kam můžete vysloužilá elektrozařízení odložit:

Sběrné dvory měst a obcí – na nich můžete spotřebiče odevzdat bez ohledu na místo bydliště.

Prodejny elektro – prodejci jsou povinni převzít staré spotřebiče při nákupu nového zboží systémem „kus za kus“. Podle novely zákona, která začala platit na sklonku roku 2014, musejí obchody s prodejní plochou větší než 400 m² odebrat i malé spotřebiče, jehož rozměry nepřesahují 25 centimetrů, aniž byste byli nuceni koupit si nový.

Vybrané servisy – rovněž odebírají spotřebiče k recyklaci. V rámci projektu „Jsem zpět“ můžete dokonce pomoci dobré věci. Pokud přinesete starší, ale stále plně funkční elektrospotřebiče, a ten projde přísnými zkouškami, můžete ho věnovat některé neziskové organizaci, například Fondu ohrožených dětí. Více o projektu se dozvíte na www.jsemzpct.cz.

Dobrovolní hasiči - se sběrem spotřebičů pomáhá také již více než 1300 hasičských sborů po celé České republice.

Města a obce podle zákona musejí nejméně dvakrát ročně zorganizovat **svoz nebezpečného odpadu**, do kterého patří i vysloužilá elektrozařízení.

Kolektivní systém ELEKTROWIN také organizuje vzdělávací a informační akce, při nichž můžete za odevzdaný spotřebič získat dárek. Sledujte proto pozorně internetové stránky www.elektrowin.cz a facebookový profil Recyklace je legrace, kde najdete vždy aktuální informace.

ELEKTROWIN, a. s. provozuje kolektivní systém pro zpětný odběr, oddělený sběr, zpracování, využití a odstranění elektrozařízení a elektroodpadu všech skupin s hlavním zaměřením na velké domácí spotřebiče, malé domácí spotřebiče, elektrické nástroje a nářadí.

NERUDOVA ALEJ

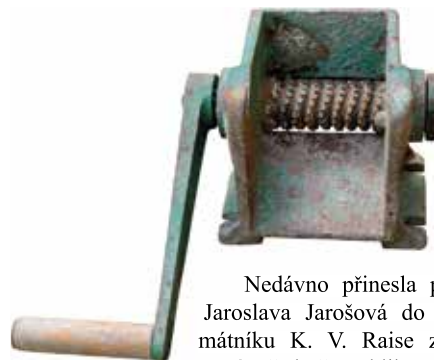
Ve druhé polovině května byla kompletně dokončena investiční akce „Rekonstrukce kanalizace a obnova komunikace v ulici Nerudova alej“. Dnes se můžeme projet po zcela nové komunikaci. Myslíme, že máme zase jeden kousek města hezčí. (jp, pl)

Městské kulturní středisko
Lázně Bělohrad děkuje

Petře Pěničkové

za to, že poskytla muzeu archivní materiály po předsedovi turistického kroužku panu Vinčálkovi, které uchovala její maminka Drahomíra Pěničková.

Nedávno přinesla paní Jaroslava Jarošová do Památníku K. V. Raise zajímavý předmět s klikou. Se slovy: „Doma vyklízíme a našel se u nás takovýhle krám, nevím, na co to je, a lituju to vyhodit.“

Ani v redakční radě jsme nenalezli zaručené řešení. Obracíme se proto na čtenáře, zda někdo ví, k čemu se, pravděpodobně drtí, používal? (las)

KAMENICTVÍ

Ueverka

Miletín 250

telefon: 493 693 469, mobil: 603 484 779

ZATEPLENÍ HASIČSKÉ ZBROJNICE

V jarních měsících probíhá investiční akce „Zateplení hasičské zbrojnice v Lázních Bělohradě“. Po loňské rekonstrukci vnitřních prostor nejen zbrojnice, ale také knihovny, dostane budova i vrchní kabát v podobě výměny oken a dveří, garážových vrat a zateplení celé budovy včetně střechy. *(jp, dp)*

ÚPRAVA PROSTOR PŘED PAMÁTNÍKEM K. V. RAIBE

V květnu jsme provedli úpravu venkovních prostor před Památníkem K. V. Raibe. Opravili jsme odvodnění cestiček, povrch cestiček, vyměnili odpadkové koše a květináče. Zároveň byly osazeny záhony novými květinami a opraveny obruby záhonů. *(jp, las)*

VÝSADBA KVĚTIN PO MĚSTĚ

Stalo se již tradicí, že ve spolupráci se Střední zahradnickou školou Kopidlno provádíme každé jaro výsadbu květin v centru města do záhonů, květníků a kolem stromů v Lázeňské ulici a městských parcích. Výrazně nám již v loňském roce, ale i v tom letošním, pomohlo Střední odborné učiliště zahradnické z Kopidlna. *(jp)*

MEDOBRANÍ

I přes velký nedostatek medu způsobený chladným dubnem se podařilo včelařům základní organizace Lázně Bělohrad zorganizovat ve dnech 1. a 2. června 2017 ve Fričově muzeu „Medobraní“. Akce byla provázena obrovským zájmem především ze strany dětí z místní školy a školek. Naši malí spoluobčané se mohli seznámit s praktickým užitím včelařských pomůcek a hlavně nasáli atmosféru a vůni čerstvě vytáčeného medu, který mohli hned ochutnat.

Na závěr povedené akce si lze přát jedině a to, aby přálo počasí a včelky mohly přinést med, na který netrpělivě čekají nejen včelaři, ale hlavně spotřebitelé, kteří si zvykli využívat jeho blahodárné účinky. *(lr, pl)*

BĚLOHRADSKÝ STOLNÍ TENIS 2016 - 2017

Zlepšené tréninkové podmínky v nové herně stolního tenisu v Bažantnici přispěly k výsledkům bělohradských stolních tenistů v jedné neúspěšnějších sezon v historii.

V soutěžích družstev A tým v základní sestavě Petr Grym, Michal Petřivý, Filip Klejch a Milan Šulc vyhrál regionální přebor 1. třídy a postoupil do krajského přeboru. B družstvo v základní sestavě Martin Ordán, Adam Klejch, Pavel Zívr a Milan Petřivý obsadilo 2. místo v RP 2 a postoupilo do RP 1. Ostatní 3 družstva mužů a družstvo žáků a dorostu obhájila své pozice ve středu tabulek.

V regionálních přeborech jednotlivců dosáhl největšího úspěchu Adam Klejch, který obsadil 2. místo v kategorii dorostenců na turnaji, který se konal v Bažantnici.

Na závěr sezony se 8. dubna 2017 uskutečnil již 41. ročník Jarního turnaje mužů za účasti 37 hráčů. Vítězem se stal Jan Šmidrkal z TJ Nová Paka před Pavlem Ciborem z KPST Hradec Králové. Výborného úspě-

Zleva: Adam Klejch, Filip Klejch, Michal Petřivý, Petr Grym, Milan Šulc

chu dosáhl Filip Klejch, který obsadil 4. místo. Vítězem čtyřhry se stala dvojice Pavel Kohout (Sokol Stará Paka) – Petr Kašpar (Sokol Valdice).

Oddíl vytváří i dobré podmínky pro žáky a dorostence, kteří mohou pod dohledem zkušených trenérů trénovat 2x týdně. V září se uskuteční nový nábor žáků. *(mp, foto: M. Budina)*

ATLETICKÉ NADĚJE

Atletika je bezesporu královnou sportů. A kralovat v některé z atletických disciplín je snem mnoha atletů, kterým tento náročný, ale krásný sport učaroval.

Mladých atletických adeptů je ve městech, jako jsou Hořice, Bělohrad, Paka, jako šafránu. O to potěšitelnější je, když někdo v žákovském věku propadne tomuto sportu natolik, že vystrkuje s úspěchem růžky i do starších kategorií. V Jičíně se pod vedením trenéra Vlastimila Jenčka připravuje **Magda Menčíková** a pod rukama novopackého trenéra Petra Kužela proniká do tajů atletiky **Josef Rýdl**.

Oba mladí sportovci mně odpověděli na několik otázek:

Končíš základní školu, kam nastupuješ po prázdninách?

Magda Menčíková: Od září nastupuji na Lepařovo gymnázium do Jičína, kam budu dojíždět každý den autobusem.

Josef Rýdl: Po základech půjdu na Střední školu letectví a výpočetní techniky v Odolené Vodě. Z dojíždění mám trochu obavy, protože cesta trvá tak 2-3 hodiny a je navíc s přestupováním. Ale na intr se docela těším, z okna je výhled přímo na ranvej a doufám, že budu mít štěstí i na milé spolubydlící.

Za který oddíl závodíš a v jaké soutěži?

Závodím za Atletický klub TJ Jičín a od ledna startuji v kategorii dorostenek. Závodíme v krajském přeboru družstev, krajských přeborech jednotlivců a soutěžíme za Jičín ve druhé lize žen. Pokud se nominujeme, máme dvakrát v roce mistrovství ČR. V zimě v hale a v létě normálně na dráze. Ti nejlepší z republiky se pak dále účastní různých mezistátních utkání.

Soutěžím za TJ Sokol Nová Paka. Většinou jezdíme po krajských kolech, ze kterých se můžeme kvalifikovat na republikové soutěže.

Jaká byla tvoje cesta k atletice?

Atletiku jsem začala dělat na konci čtvrté třídy. Předtím jsem jezdila plavat. Ale ve škole jsem se jednou zúčastnila pětiboje, docela dost se mi povedl, a tak rodiče napadlo vzít mě na atletiku.

Začínal jsem s basketem. Na můj první atletický trénink mě dotáhli moji dobří kamarádi ze třídy. Tenkrát mně to připadalo i dost jednoduchý, ale hlavně mě běhání začalo bavit víc a víc.

Na jakou se specializuješ disciplínu?

I když trénujeme tak nějak všechno, od začátku mi nejvíce šly sprinty. Dřív jsem běhala hlavně 60 m, 100 m, 150 m a 200 m. Jako dorostenka už 60 m a 150 m neběhám, takže mi zůstalo 100 m a 200 m. Vloni jsem zkusila 100 m překážek, a protože mi jdou a baví mě, je to teď vlastně třetí, ale asi už i hlavní disciplína.

Moji disciplínou jsou sprinty. Konkrétně 100 m, 200 m, 400 m, jo a taky dálka.

Máš nějaký sportovní vzor?

Sportovní vzor asi nemám žádný, mě prostě běhání baví. Ale jinak oba rodiče sportovali, takže trochu mým vzorem jsou oni.

Můj sportovní vzor je Pavel Maslák. Má skvělé výsledky a líbí se mi jeho styl běhu.

Jaký je tvůj největší sportovní úspěch?

Určitě 2. místo z mistrovství ČR na dráze vloni v září na 100 m překážek. Tím jsem se taky nominovala na mezistátní utkání pěti zemí na Slovensku, kde jsem skončila na 100 m překážek pátá. Letos v únoru jsem startovala ve třech disciplínách na halovém mistrovství ČR. V běhu na 60 m překážek jsem skončila sedmá, na hladkých 60 m asi patnáctá a na 200 m jedenáctá. Od letoška jsem díky výkonům na 100 m překážek v centru talentované mládeže.

Největší sportovní úspěch jsem zatím měl v roce 2016 na 150 m na republikovém kole, kde jsem skončil sedmý.

A osobní rekord?

Osobní rekord na 100 m mám 12:54 s, na 100 m překážek 14:09 s a na 200 m 25:11 s.

Osobáky mám na 60 m 7:42 s, na 100 m 11:76 s, na 150 m 17:72 s, na 200 m 23:76 s a na 400 m 52:55 s. Zároveň to jsou rekordy Nové Paky.

Máš nějaký sportovní cíl?

Cílem pro mě asi je běhat co nejlíp a pokračovat v osobních rekordech.

To se ještě uvidí, zatím žádný konkrétní cíl nemám.

Jak často trénuješ?

Trénuji 4x týdně na stadionu v Jičíně. Kromě ledna a února, kdy trénujeme v hale, jsme vlastně pořád venku. Ve skupině je nás několik, ale trenér nám tréninky dává podle toho, na co jsme zaměřené. Několikrát v roce máme soustředění, kde taky jezdíme na bruslích, plaveme atd.

Trénuji 3x týdně. U nabíhaných úseků od 100 m do 400 m mě docela unavuje, že to musím běhat vícekrát (smích).

Jaké máš oblíbené jídlo, nápoj, film, knihu, počítačovou hru, předmět ve škole...?

Nejoblíbenější jídlo nemám asi žádné, chutná mi toho hodně. Stejně tak to mám i s nápoji, ale nejčastěji piji čistou vodu. Na čtení sice moc času nemám, ale ráda čtu fantasy knížky. Stejně tak mám ráda fantasy nebo sci-fi filmy. K mým favoritům jednoznačně však patří filmy od Marvelu nebo DC. Ze školních předmětů mám nejradši fyziku a matematiku.

Mám toho rád spoustu. Miluju řízek, svíčkovou a taky segedín, prostě typickou českou kuchyni. Rád piju čaj od babičky, ledový čaj a někdy si dopřeju i něco nezdravého. Z oblíbených filmů nejde vybrat jen jeden. Nejvíce se mi líbí Nedotknutelní, Pán prstenů, Hunger Games a další. Taky mám a hraju spoustu her: například GTA V, LoL, CS:GO a taky hraju oddychovku s jednorozcema. A oblíbený předmět ve škole? Přece přestávky a obědy.

Máš nějaký nespportovní koníček?

Až do osmé třídy jsem se věnovala také keramice, ale už jsem to nestíhala, tak jsem skončila.

Ve volném čase mimo tréninků a školy se věnuji své přítelkyni. Chodíme spolu na procházky, běháme po zahradě a hrajeme si se psem. I když to se vlastně nedá brát jako nespportovní koníček. Takže asi žádný nespportovní koníček nemám.

Čekají tě poslední prázdniny na základce. Jak je strávíš?

O prázdninách budu dál trénovat, na konci července odjízďím na soustředění a hned potom na dovolenou s rodiči do Chorvatska. Koncem srpna bývají většinou už zase závody, takže proto trénujeme vlastně pořád.

O prázdninách budu hodně cestovat a plánuju si sehnat i nějakou brigádu. A taky oslavím svoje 16. narozeniny v rodinném kruhu.

Přeji vám oběma úspěšné sžití s prostředím na nových školách a až budeme vaše jména číst ve „výsledkách“, bude nás hřát u srdce, že mají bělohradské kořeny.

Jaroslav Voves,
foto: autor

NA ZVIČINU LETOS POPADESÁTÉ

Když se tehdy před padesáti lety sázeli u piva Václav Dobeš s Josefem Zvoníčkem, Josefem Podzimkem, Josefem Kadečkou a Ladislavem Kraslem, zda je možné pokořit Zvičinu ze Šárovcovy Lhoty pod dvě hodiny, určitě je nenapadlo, že pokládají základní kámen běžeckému závod. Jejich základní čas 1 hodina 37 minut nenechal spát nadšence z blízkého okolí a byl impulsem k překonávání této mety. Každoročně se tedy navrací běžci zdolat tuto trasu a překonat tak čas svůj nebo soupeřův.

V začátcích byla trasa libovolná a výsledný čas byl i odrazem znalosti terénu, ve kterém si běžec dokázal zvolit optimální cestu. Když se z běhu stal opravdový závod, bylo nutné vytyčit pevnou trať, která měřila 12,5 km. Aby pořadatelé respektovali práva majitelů pozemků, přes které běh vedl, museli v poslední době tuto trať přeznačit na současných 14,7 km.

„Zvičina“, jak se tomuto běhu slangově mezi běžci říká, si postupně vytvořila patřičné uznání. Dokonce otázka: „Za kolik jsi dal Zvičinu?“ padala mezi běžci čím dál častěji a kdo zaběhl tento běh ve slušném čase, byl v běžecké komunitě jaksí uznávanějším. A tak není divu, že je závod již několik let zařazen do Českého poháru běhů do vrchu a každý rok začátkem května zamíří na start do Šárovcovy Lhoty řada uznávaných běžců. Z výsledkových listin můžeme vyčíst, že zde startovali např. lyžaři Petr Lisičan, Blanka Paulů, Eva Nývltová, běžci do vrchu Anička Pichrtová a František Pechek nebo kardiolog prof. Jan Pirk.

Šárovcová Lhota – Zvičina však není jen uznávaný běh. Každoročně zde zahajují svoji sezónu i turisté a již třináctým rokem zápolí se Zvičinou i MTB cyklisté (jen na okraj, MTB závod se také zrodil ze sázky, zda je rychlejší běžec nebo cyklista).

Od samého začátku akci pořádají lhotečtí hasiči. Zprvu jich stačilo na zajištění kolem dvaceti, dnes se o turisty a běžce s cyklisty stará kolem pětaticet organizátorů. Do 40. ročníku byl ředitelem závodu Josef Zvoníček, od 41. ročníku vede závod Liboslav Kněžáček. Že pořadatelé udržují závodu vysokou prestiž, není pochyb. Vždyť za celou existenci 50. ročníků běželo téměř 6700 běžců a potěšující je, že není jen nostalgickou vzpomínkou dříve narozených, ale každoročně přiláká mnoho mladých adeptů tohoto krásného sportu.

U příležitosti 50. ročníku se uskutečnilo setkání pamětníků a zakladatelů. Mezi pozvanými nechyběli Josef Zvoníček, Ivo John, Karel Loner a Josef Kadečka ml. Za vzpomínek na historii závodu oficiálně odhalili pamětní tabuli s vítězi jednotlivých ročníků umístěnou u venkovní zahrádky před lhoteckou hospodou.

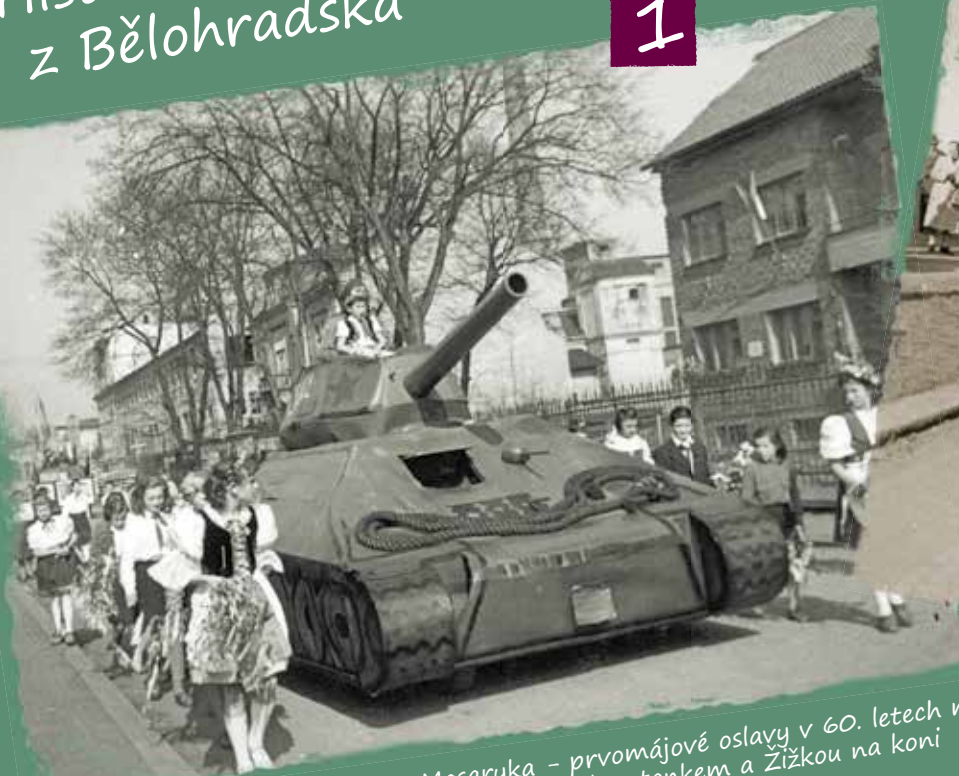
Letošní ročník absolvovalo 208 běžců, 60 cyklistů a 223 turistů. Nejrychlejším běžcem byl Přemysl Ježek z AC Slovan Liberec v čase 1:00:23, v ženách pak zvítězila Gabriela Veigertová z SK Slavia Jičín časem 1:16:47. Mezi cyklisty kraloval na bahnitě trati novopacký Jirka Šorm z Aerotecu v pěkném čase 40:47, ženám dominovala Karolina Bergerová z CK Carla kupkolo Dvůr Králové časem 54:42.

Jaroslav Voves, foto: archiv

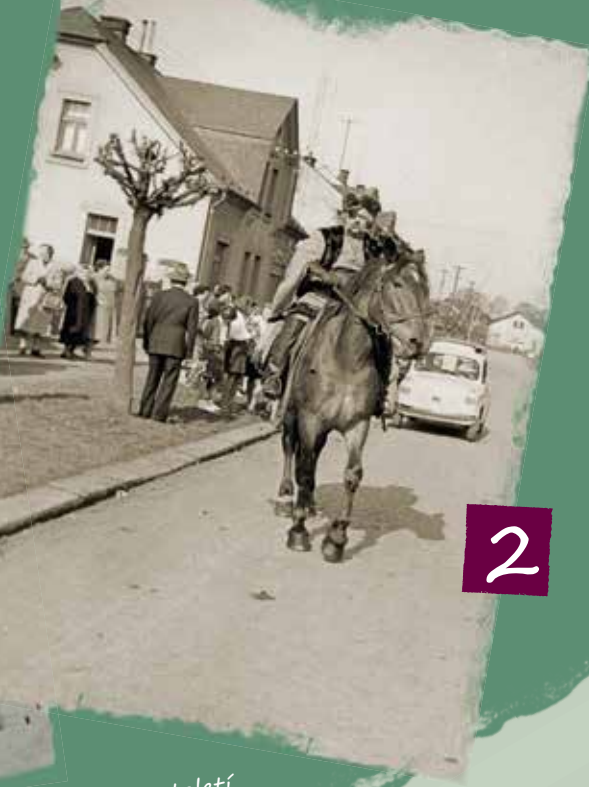
Historické fotky z Bělohradska

1

Ulice T. G. Masaryka – prvomájové oslavy v 60. letech minulého století probíhaly s tankem a Žižkou na koni

2

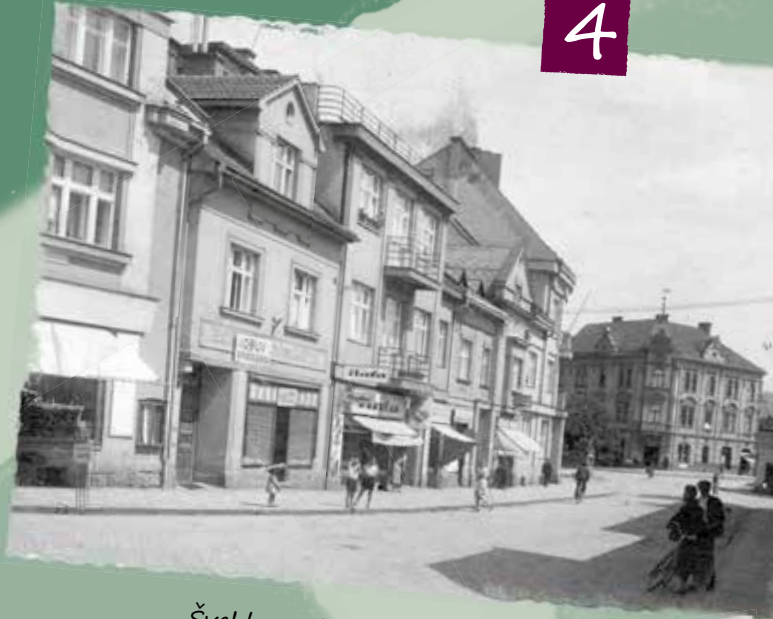

3

Lázně

4

Švehlova ulice

6

Lelkův hostinec „U nádraží“

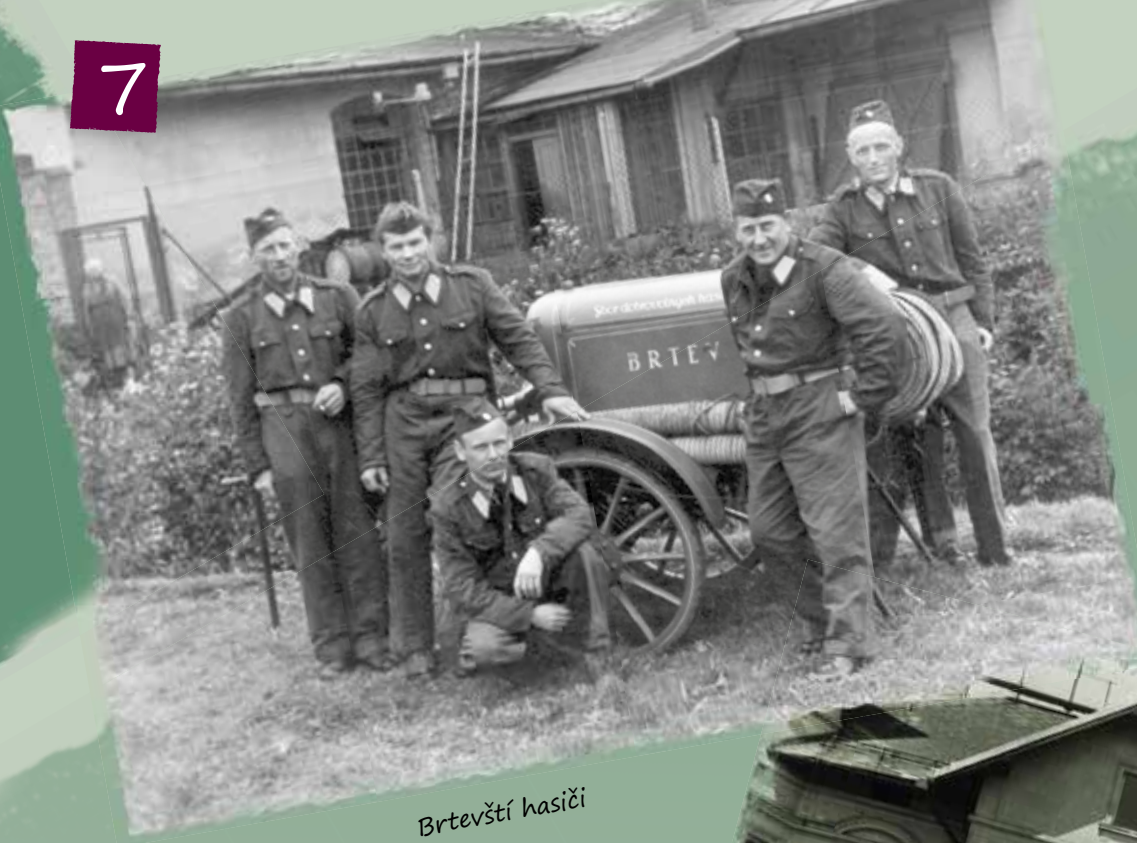
5

Průvod k Lacinově hájence v Hůře po vysvěcení Jindřicha Laciný na kněze

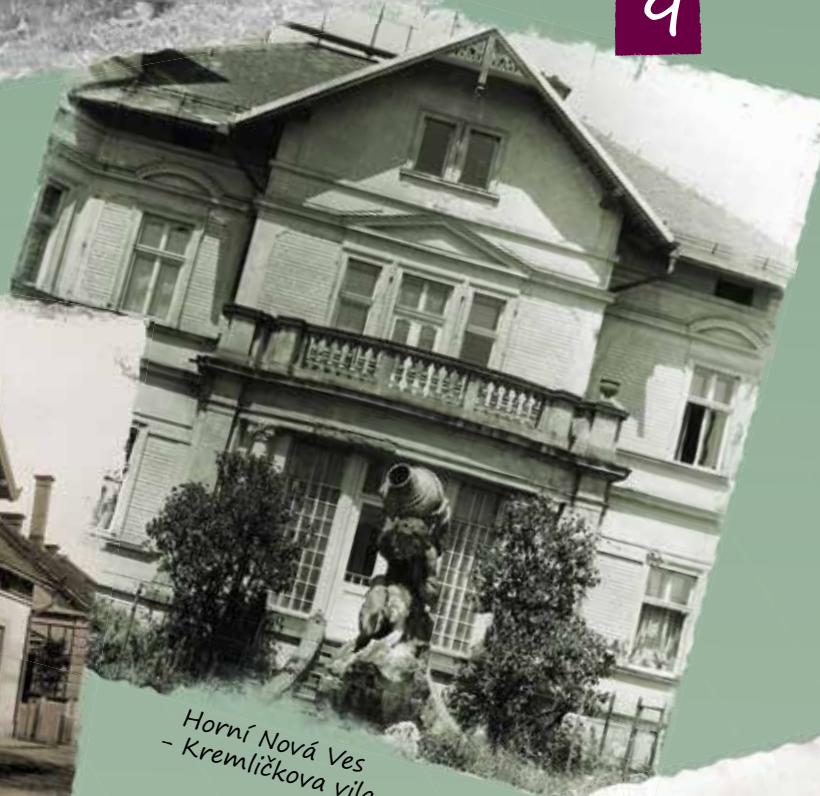

7

Brtevští hasiči

9

Horní Nová Ves
- Kremličkova vila

8

Horní Nová Ves - č. p. 151,
rok 1914

11

Hřídelec

10

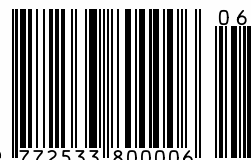

Brtev - č. p. 82

ISSN 2533-8005

9 772533 800006